

عنوان مقاله:

فضاسازی شاعرانه در اثر هنری

محل انتشار:

ماهنامه باغ نظر، دوره 7، شماره 15 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسنده:

فرشاد فرشته حکمت - عضو هیئت علمی دانشکده هنرهای نمایشی و موسیقی، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، تهران

خلاصه مقاله:

در طول تاریخ سینمای مستند و داستانی ایران و جهان، فضاسازی شاعرانه به وسیله زبان و بیان تصویری که منجر به پیدایش فیلم شاعرانه شده است، برخوردار از زبان استعاری، آشنایی زدایی، ساختارشکنی، خرق عادت و هنجارگریزی برای آفرینش اثری رویاگونه بوده است. فیلم شاعرانه با بکارگیری زبان رمزی و تمثیلی، ایجاد ایهام در تصاویر و پیچیدگی در ساختار روایت، در تلاش است تا از سطح تجربیات روزمره زندگی، فراتر رود و تماشاگران را به اندیشیدن و تحلیل پدیده های پیرامونشان وادار کند. فیلم شاعرانه، فیلمی آوانگارد و تجربه گراست که رعایت هیچ قاعده و قالبی را در حیطه سبک ها و ژانرهای هنری برنمی تابد و آزادانه از بسیاری از سبک ها بهره می گیرد تا به زیبایی شناسی و زبان بصری تازه ای دست یابد. ایجاد فضاهای دراماتیک، دقت فراوان در ترکیب بندی نماها، حرکات روان و سیال دوربین، تدوین غیر متعارف، توجه دقیق به جنبه های تجسمی تصویر و عناصر گرافیکی نور، رنگ، حجم، بافت پلان ها و... از ویژگی های مشترک فیلم های شاعرانه اند. سینمای شاعرانه، سینمایی پرسشگر و پرس شآفرین است. سینمایی که برای درک مفاهیم استعاری و خوانش رمزهای نهفته در تصاویر آن به دانش نشانه شناسی نیازمندیم.

کلمات کلیدی:

شعر، احساس شاعرانه، فیلم شاعرانه، سینمای صنعتی، سینمای هنری، رمزپردازی، هنجارشکنی، آشنایی زدایی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/302187>

